

ესხა ექცენ გუნეი

საღ აშის დანა ფუტკაში?

მასაზე: საცირკო უნიტე

ესხა ეჩქონ გუნებ

საღ აშის ერა ფრასახი?

მხატვაში:
სერინ ოზოუჟე

ინანეთის საქმეთა
სამმართველოს გამომცემობა

გამოსემის ნომერი: 2287
საბავშვო ნიგნები: 464

საღ აშის ერა ფრასახი?
ესხა ეჩქონ გუნებ

მხატვაში:
სერინ ოზოუჟე

გამოსემის ხელმძღვანელი:
ელს. ეს. ფათიჟ ქუხი

გამოსემის კომიტეინაცონი:
სეათ ოქიან

ჩედაქუმი:
ზეინეფ ელვიე მზან

შესწორება:
ზეინეფ სერინ თექზი

გამოსემის მომზადება:
აღი ჩინენ

მთაბეჭდი:
ნინო კახაძე

ქათური გხაფიქა:
ბილად იცქაი

მე-2 გამოსემა, სკამბორი,
ნოემბერი 2022

სექტიონიკატის ნომერი: 12930

მეღინაში ღიღი ბაზხობა იყო.
აშ ვიცი ჩოგოჩ მოხეა, მაგამ
თავი ბაზხობაზე გაშეიც ეხო-ეხო საჭმლის
მაგიდაზე, ბარახებს შოშის ვიპოვე.

ახდა უცედაფეხს მოგიყვებით, ჩაც ღამემახთა.
იმ ღიღით საიდან გამოვეღი და მინდვებისკენ გავფეხინდი.

საამუში სიმ ქჟოდა

მთებიდან მომავალი ოჩებანოს სუბინი თავისკენ
მიხმობდა.

მივთქინავ!

მივთქინავ!

მივთქინავ!

მივთქინავ!
მივთქინავ!

მივთქინავ!

ჩს თქმა ენდა სხვა ფუტაჟების გამოძიენება.
მე ძალიან ვკუვახვაშ.
ჩემს ნათქვამს მეღა ითვალისწინებენ.
ჩემს სკაში სამოიც ფუტაჟია. ყველა მათგანის ღერა ვა.
მე ღელოფაც ფუტაჟს მეძახიან.

იმღენად სასიამოვნო სუბენირი ჰქონდა ოჩებანოს მინიჭოს,
ეს საამო სუბენირი ჩომ ჩავისუნთქე, აქ ყოფა ხანი
დავიძინებ მეტქი ვთქვი. **საკმაოდ მოშორებით**
ხალხი მოჩანდა. მათ მოახდენებამღე ყოფათი უნდა
ჩამეტვიდიმა.

მე კი ლიმაღ ჩამძინებია.

თანაც ჩამღენად ლიმაღ. აհ ვიცი ჩამღენი ხანი მეძინა.
ჩომ გამომელვიძა, იჩვერი მიმოვიხელა. ეს ოჩებანოს
მინიჭონ ალა იყო.

უკან მივიხელა, ფუტაჟი ას მომყვებოდნენ.

ძვირითასო ბავშვებო,
მესუმჩებით, ხომ ასეა?

ოს თქვენ ცალქებო! აბა გამოჩნდით მეთქი,
ვეთხები.
ხმა ას ისმოდა.

აღიდს შევხედე, საღაც ვინექი. ხილით, ბოსტნეულითა
და ოჩებანოთი სავსე ღახრზე ვიყავი.
იჩვენი ხადი მოძიამდეა.

ძალიან ხატემიავალი აღიღი იყმ.

ეჰ! აღბათ ოჩებანოს შემგამვებრებმა მეც თან
გამომიყოლეს ბაზხობაზე.

"ეი აღღავ!" ვთქვი ხმამალია.

აქაუქობდას სასწაულო უნდა გავცილო და ჩემს სკას
დავბრუნებოდი.

ჩემს პატარებს დავაკიდები.

აი ასე უყითხავად და გაუფიხთხოდებდა ჩემი აქ მოყვანა
საეხთოდ ახაა სასიამოვნო მეთქი, დავინუნუნე.

იმის გასაჩავევად, თუ ჩომელი მხერიდან წავსეიყავი,

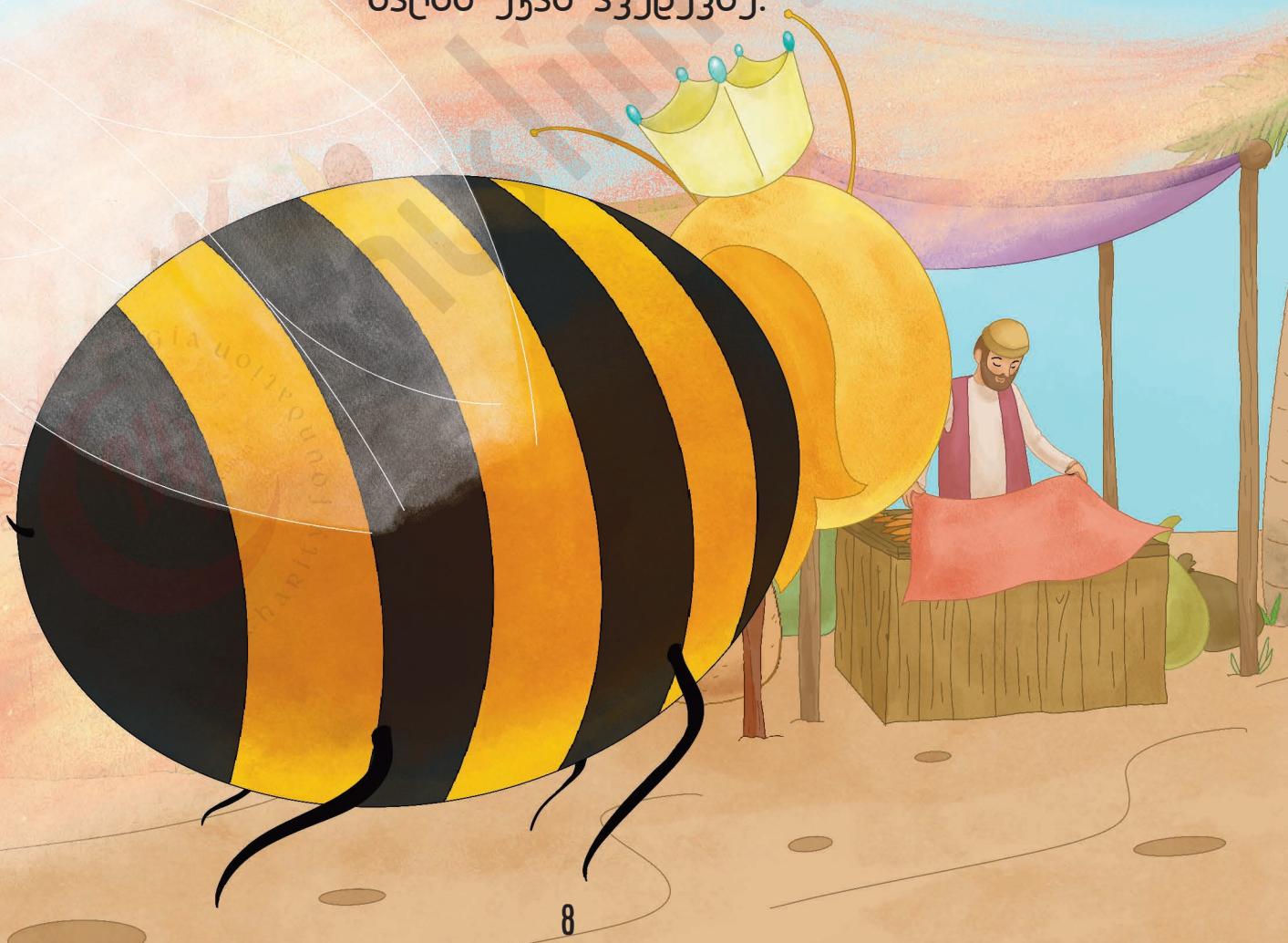
იჩვენი მიმოვიხელ და ჩს ვხედავ!

უკეთ აენტს აფახებდა თავის ღასელს. ჩომ ას გავფენილიყავი,
უზარმაზარ ტენტს მეც გაღამაფახებდენ.

აღიაპე ცქინებ აღიაპე ცქინებ

ახლომახლო აზანის ხმა გაისმა

ხალხს აზანის ხმა ჩომ მოესმა, ვაჭრობა შეწყვიცა. პირები
ინყეს სიახელი. მეც წავად და ვნახავ ჩა ხელი მეთქი, ვთქვი.
ხალხს უკან ავეღვნე.

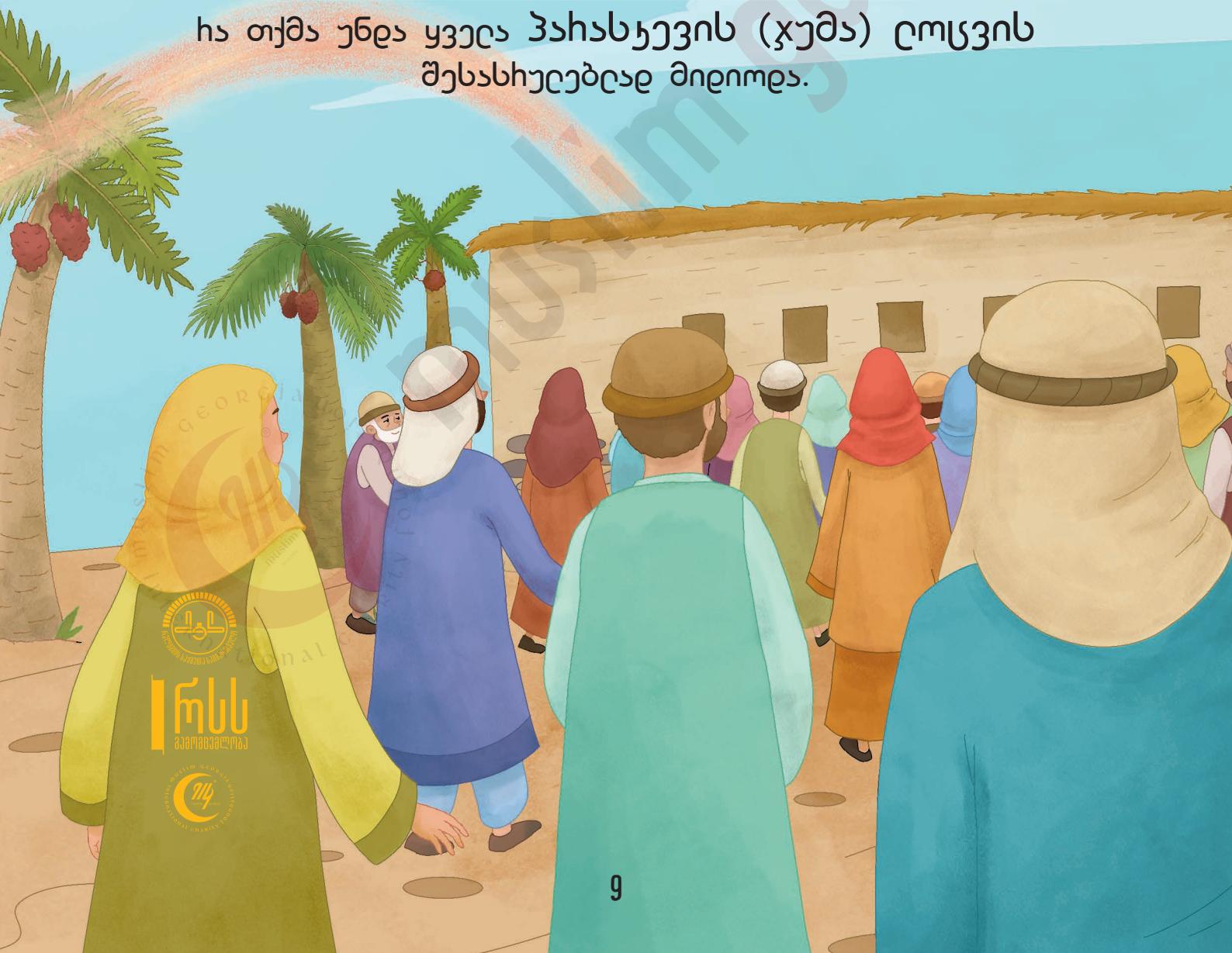
გზის ბოროს შეამავრის სამღლური მოჩანდა.
ხალხი ეხთმანეთს

სეღამუნ აღიქუმ, სასიამოვნო
პახასკევს გისუჩვებ! უბნებოდა.

სუფთა ქანსაცმელი ჩაეცვათ და სასიამოვნო სუნს აფხავებოდა.
სწრაფად დაღიოდნენ. უცებ გონს მოვაგა.

აბა ჩა, ღლეს ხომ პახასკევია!

აა თქმა უნდა ყველა პახასკევის (ჯემა) ღოცვის
შესასჩერებლად მიღიოდა.

აღბათ იცით, რომ ფუტკაჲბს კახგი ყნოსვა აქვთ. ჩვენს თავებზე მოთავსებული ანტენების ღაბოლობები სპეციალურად ყნოსვისთვისაა შექმნილი. სამცოცველოს რომ ვეახოვებოდი, ვახილის ისეთი სასიამოვნო სურნელი იგებნობოდა. მმა!

**ღახნმუნებული ვიყავი, რომ შიგნით
ვახილის ბალი იყ.**

ღაუყოვნებივ აღგიცზე მისასვლელი, ნამში ჩამღენჯერმე სწავად შევახილე ფერთები.

სამცოცველოსთან ასე ახლოს ჯერ აშ მოვსეიოყავი. საკუთაშ თავს ვებჩაზღებოდი, **ამ სურნელოვან აღგიცას აქამდე რომ აშ მოვსეივას. ბავშვებისთვისაც ჩა კახგი იქნებოდა.**

ამასობაში სამღლუველოს კაհთან მოვეღი და ცოტათი შევყოვნები.

შიგნიდან ხავერდვანი ხმა მოისმოდა.

იმ ხმასთან ეხთად თითქმს ვაჲის სუბინი ითქვეოდა. კაհის ბვეხით, კაღერთან შევჩერი. თითქმს კაღებსაც ვაჲის სუბინი ასეოდა. ცოტა ხნით შევისვენე.

ჩემო აღდაჰო! ეს ხა ხალხის ვერბაა,
ხამღენი აღამიანი იყო?!

იჩვენი კი ახსაღ იყო ყვავილი. ეს აშ იყო ვახელის ბალი!
მეღინაში მცხოვრები ყველა მუსიკი ღამჯღაში და ამ ხმის
პატარების უსმენდა. მას ხომ მივეახლოვენ მივხვდი,

ის ბოლო შეამავალი, ჰე. მუჟამმელი (ს.ა.3.) იყო.

მის კანსა და ხელებს ვახელის სურნელი ჰქონდათ. სწორე
ამისომ მეგონა მე იქაუჩობა ვახელის ბალი.

ძალიან ბევრი ვიყავი, ხმა ხოგონის იქნა
ჩვენი ძვირფასი შეამავალი ვიხილე.

ის, მთელი კაცობრიობისათვის სიღამაზის,
სიმახტის, სამახტიანობისა და სიკეთის
სასწავლებლად იყო გამოგზავნილი.

ის ამბობდა:

ბავშვებს ყხენზე ღახომა,
ისხის ჟუოჩინა, უჟვა ასნავლეთ.
მიეცით უფრება მინაზე ითამაშონ.
მინა ბავშვებისთვის გაზაფხულია.

ჩა კახგად ბვიხსნიდა. იმის სიხახულით, ხომ
ბავშვების მოყვაჩული, მათი ჯანმრთელად
გაზიდის მოსუხნე შეამავალი ბვყავლა,
სამღლველოში კმიზნოდ ვცხიალებდი. პახასაკევის
ლოცვის ღასხელებამდე მათ ვეუეხებდი.

შემღებ ყი, ვაიმე! ჩემი ბავშვები! ჩემი
პატაჩები! ხოგონ მომისაკლისებდნენ.

ახლავე ჩემს სკაში უნდა ღავძეხნდე. თანაც
ხომ უნდა ვასწავლო მათაც, ჩაც ჩვენმა
ძვირფასმა შეამავალმა თქვა.

ჩემი მუშა ფუტკახებიც

მივიღნენ თეხად ყვავილებთან,
სურვილოვანი თაფლი ღამზაღონ
და ამავღორული ბევრი ითამაშონ,
მეთქი ვთქვი და სახლისაკენ გავემახო.

ჩემი აზით,
შენ ამას
შეძლებ!

მოღი შენც ნაისვი ჩაიმა სუჟეკოვანი,
ვინმე უფროსთან ეხთად ნაიო მეჩეთში
ვახასევის ცოცვის შესასხეულებლარ. მეჩეთში
ვეღება ნაშოთქვი და დახატე ისინი,
ვინც აქ მეღამ მოღიან ვახასევის ცოცვის
შესასხეულებლარ. ვისაც სასიამოვნოე აცვია.

ის სიყვარულთა ეა შემნუნახებლობით სავსე
შეამავალი იყო. ბავშვები ძალიან უკვახდა.
ბავშვებსაც უკვახდათ. ის სულიერსა ეა
უსელოზე ქათიცად მოჟურნალს გვიჩჩვდა.
მათ, ვისაც ის უკვახდა, ისტორიის
მანძილზე ვეტერინარიული საავაღმყოფოები,
ჩილებისათვის სახლები, კბოველთა ღაფვის
თუნები ღააფუძნებს ეა ამგვარ სიყვარული
ეა შემნუნახებლობა გვიჩვენეს.

**კაცობრიობისათვის საუკეთესო
მაგალითი ბოლო შეამავალი, ჰე.
მუკამმედი (ს.ა.3).**